

INFUUS

Powered by

ZORG
MAGAZINE

De gazet voor de zorgprofessional

07

WOUTER DECAT

Laad je op!

22

KOEN NAERT

Marathonloper én
verpleegkundige

28

ZORGCENTRUM NA SEKSUEEL GEWELD

"Het verbaast me jammer
genoeg niet meer"

DOSSIER STAGE

"Zowel op minder leuke als geweldige
stageplaatsen mogen staan"

“

Ik heb op zowel minder leuke als geweldige stageplaatsen mogen staan, dat hoort erbij.

KELLY VERKIMPE
WZC Zilversterre

STAGIAIRE WORDT HOOFDVERPLEEGKUNDIGE, EN TERUG STAGIAIRE

Het zal je stage maar zijn

De ene stagiaire is de andere niet, maar hetzelfde geldt voor stageplaatsen. Dat weet hoofdverpleegkundige Kelly Verkimpe (46) maar al te goed. Lang moet ze niet nadenken om zowel mooie als minder mooie herinneringen aan die vervlogen tijd op te diepen.

"Ik was achttien jaar. Nog groen achter de oren maar wel voorbereid op mijn allereerste stagedag. Je weet hoe dat gaat, ik was ruim een half uur te vroeg." Kelly werd verwacht op de afdeling geriatrie in het AZ Sint-Vincentius in Gent, vandaag het AZ Sint-Lucas. "Met een klein hartje deed ik voor de eerste keer dat witte stage-uniform aan en zocht mijn weg naar de afdeling. Ik had geen flauw idee wat ik moest verwachten." Eenmaal aangekomen, zag ze niemand. "Ik had verwacht dat een mentor me zou meenemen in de ontdekkingsstocht die me te wachten stond, maar er was geen kat te zien. Uiteindelijk vond ik toch iemand van de verpleging op een zaal. Ik wilde me voorstellen, maar werd meteen afgesnauwd door een norse stem: 'Heb je niet gezien dat er drie belletjes branden?!' Daarna begon ze te klagen over mij tegen een andere collega, waar ik bijstond. Ik was verlegen en stond aan de grond genageld."

De toon was gezet voor wat een negatieve

stage-ervaring zou worden. Er leek geen systeem te zijn voor stagiaires. "Ik durfde er niets van zeggen. Als je zo jong bent, heb je nog geen haar op je tanden. Vandaag zou ik het niet meer laten passeren. Enfin, ik ben dan uiteindelijk opgevangen door een andere student die daar al een week stage liep. Hij maakte me wegwijs." Maar de schade was al aangericht, Kelly voelde zich onzeker en trok haar studiekeuze in twiifel. "Die week kwam de stagemonitrice van mijn school langs. Ik zei haar dat ik twijfelde of ik wel verder zou doen, dat verpleegkunde toch niet mijn ding leek. Het jaar was nog maar net begonnen, ik kon nog zonder al te veel achterstand van richting veranderen." Gelukkig wist de monitrice haar gerust te stellen en de volgende stageplaats af te wachten.

"We hadden toen telkens drie weken les afgewisseld met drie weken stage. Mijn volgende stage was op de dienst heelkunde in het Sint-Elisabeth ziekenhuis in Sijsle,

vandaag AZ Alma. Een totaal andere ervaring. Ik werd er warm onthaald door vriendelijke collega's. Er was bovendien een stagementor, een oudere mannelijke verpleegkundige, die me op sleeptouw nam. Hij deed dat echt met veel passie. Ik kon natuurlijk nog niet veel bijdragen, maar hij liet me zo veel mogelijk zien en meemaken. Wat een verschil. Mijn zelfvertrouwen groeide terug. Nadien heb ik op zowel minder leuke als geweldige stageplaatsen mogen staan, dat hoort erbij."

EEN ANDERE CULTUUR

Waarom werd ze als piepjonge student zo ontvangen in het toenmalige AZ Sint-Vincentius? "Misschien had die verpleegkundige haar dag niet of was het niet haar talent om met studenten samen te werken", mijmert Kelly. "Hoe dan ook, er heerste een andere cultuur ten opzichte van studenten. Ik spreek over meer dan twintig jaar geleden. Als stagiaire moest je je plaats kennen. Tijdens een overdracht mochten we bijvoorbeeld

niet neerzitten, ook ging je altijd linea recta naar de belletjes als die afgingen en werd er van ons verwacht dat we alle potten en bedden wasten." Eenmaal afgestudeerd ging Kelly alsnog aan de slag op een dienst geriatrie, om er nooit meer weg te gaan. "Ondanks die negatieve stage-ervaring is het de job van mijn leven geworden", glimlacht ze. "Bij oudere mensen voel ik me echt op mijn gemak. Het was dus niet de inhoud van de stage die me niet lag, maar de manier waarop ik werd ontvangen."

GOESTING KRIJGEN

Vandaag werkt Kelly als hoofdverpleegkundige in het woonzorgcentrum Zilversterre in Gent. Ze ontvangt zelf regelmatig stagiaires en heeft daarvoor stagementoren in huis. "Ik heb gezworen dat stagiaires bij mij niet instaan om het vuile werk op te knappen. Ze moeten de linnenkar natuurlijk wel eens aanvullen, maar alleen als er niets interessanter op de menu staat." En dat doet ze met een reden: "We moeten ons beroep positief in de kijker zetten. Er zijn veel handen tekort, dus het is van groot belang dat studenten tijdens een stage goesting krijgen om in de sector te blijven werken." Het is een aanpak die werkt, merkt ze, want regelmatig vragen stagiaires achteraf voor een studentenjob in het woonzorgcentrum. "We krijgen ook vaak jongeren over de vloer die hier komen omdat ze van een vriend of vriendin hoorde dat het leuk werken is. Pas op, het is niet dat ze hier niets bijleren hé. Integendeel:

ik geef ze heel gericht en op regelmatige basis feedback. Dan stellen we samen werkpunten op voor de volgende week. Die communicatie is belangrijk, ondervond ik zelf als student. Je weet graag waar je staat."

Dat het werkklimaat voor studenten er ondertussen op vooruitgegaan is, juicht de hoofdverpleegkundige alleen maar toe. "Toch vind ik dat er soms wat te veel eieren onder wordt gelegd", zegt ze. "Vroeger kreeg je een uurrooster onder je neus geschoven, en dat was het. Van discussiëren of shifts wisselen was geen sprake. Vandaag moet je je meteen afvragen wat de beperkingen van een student zijn. Van sommige scholen mogen de jongeren bijvoorbeeld niet werken op woensdagnamiddag, mogen ze niet voor of na een bepaald uur werken... We geven daar al veel meer aan toe dan vroeger, omdat het gewoon meer aanvaard wordt, maar ik benadruk wel altijd dat ze terechtkomen in een sector die nooit stilstaat."

Die eieren nemen pas afgestudeerden vaak mee naar sollicitatiegesprekken. "Sommigen komen echt shoppen. Ze hebben een waslijstje aan wensen en verwachtingen zoals nooit late shifts of slechts één op de drie weekends werken. Ik moet zeggen dat we daar toch in selecteren. Dat krijg je gewoon niet verkocht aan de rest van het team."

OPNIEUW STAGIAIRE

Onlangs mocht Kelly zelf weer een badge met 'stagiaire' op opspelden. "Ik volg momenteel een opleiding om palliatief referent te worden. En daar hoort een onderdeel stage bij. In kader daarvan reed ik mee met het thuiszorgnetwerk van Oost-Vlaanderen. Dat was spannend."

Op latere leeftijd stagelopen, het voelt toch anders. "Ze weten wie je bent en wat je achtergrond is. Je hebt jezelf al bewezen in je vak. Daarnaast loop je samen met mensen die eveneens al jaren meedraaien in hun werkveld. De babbel gaat daardoor wat vlotter, je hebt meer gemeen en zit op dezelfde golflengte. Na vier jaar continu de leiding te nemen als hoofdverpleegkundige, voelde het vreemd om te moeten volgen en observeren." Met feedback omgaan is ook anders wanneer je wat meer jaren op de teller hebt. "Dat merk ik trouwens ook bij zij-instromers die stage volgen bij ons. Je beseft dan dat feedback bedoeld is om je vooruit te helpen. Als zestienjarige daarentegen kan kritiek harder binnenkomen."

Ook van deze stage keert Kelly naar huis met leuke anekdotes. "Op een bepaald moment moesten er ampullen opgetrokken worden. Iemand suggereerde dat ik dat best kon doen want 'zij moet dat nog leren'. Toen hebben we gelachen, maar ik heb de ampullen toch opgetrokken", lacht Kelly.

Heb je een hart voor de zorg?
Heb je zin in een carrièrewending?

 VIVES
HEALTHCARESCHOOL

Ga dan voor een **banaba**,
postgraduaat, permanente (na)vorming
of volg onze **studiedagen**

verpleegkunde
vroedkunde

viveshealthcareschool.be

campus Brugge
campus Kortrijk
campus Roeselare

